

ΑΡΙΘΜΟΣ: 323/2025

ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΠΡΕΒΕΖΑΣ

Συγκροτήθηκε από την Δικαστή
Πρωτοδική Ειδικής Επετηρίδας και τη Γραμματέα

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του την 6η Μαΐου 2025, για να δικάσει
την υπόθεση:

Του Ενάγοντος: ΝΠΙΔ με την επωνυμία “ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ Η
ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΑΣΤΙΚΟΣ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΟΣ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΕΝΗΣ
ΕΥΘΥΝΗΣ” και διακριτικό τίτλο “ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ”, με ΑΦΜ 999538617
Δ.Ο.Υ Αμαρουσίου, που εδρεύει στο Μαρούσι Αττικής (οδ. Χ. Σαμπάγ – Σ.
Χουρί αρ. 3) κι εκπροσωπείται νόμιμα, ο οποίος προκατέθεσε εμπρόθεσμα
έγγραφες προτάσεις κατ' άρθρο 237 παρ. 1 ΚΠολΔ εδ. α' του ΚΠολΔ, όπως
αντικαταστάθηκε από το άρθρο 12 του ν. 4842/2021 δια της πληρεξούσιας
δικηγόρου του, (ΑΜ/ ΔΣ), η οποία προκατέθεσε
το γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών και ενσήμων (σχ. υπ' αριθμό Β40270/7-
1-2025 γραμμάτιο ΔΣ Βόλου) και δεν παραστάθηκε στο ακροατήριο δια
πληρεξουσίου δικηγόρου.

ΚΑΤΑ

Του Εναγομένου: ιδιοκτήτη ατομικής
επιχείρησης που εδρεύει στο με το
διακριτικό τίτλο που λειτουργεί στην ίδια ως άνω
διεύθυνση, με ΑΦΜ ο οποίος ήταν απών, δεν προκατέθεσε
εμπρόθεσμα έγγραφες προτάσεις κατ' άρθρο 237 παρ. 1 ΚΠολΔ και δεν
παραστάθηκε στο ακροατήριο δια πληρεξουσίου δικηγόρου.

Ο ενάγων-αστικός συνεταιρισμός ζητεί να γίνει δεκτή η από 21-8-2024
αγωγή του, η οποία κατατέθηκε στη γραμματεία του Ειρηνοδικείου Πρέβεζας
με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 74/13-9-2024 και στη συνέχεια λόγω κατάργησης
του πιο πάνω Ειρηνοδικείου από 16.9.2025 (άρθρο 4 παρ. 1,6 παρ. περ.β και 76

τακτική διαδικασία

του ν. 5108/2024) και μεταφοράς της υπόθεσης στο Πρωτοδικείο Πρέβεζας (αρθρ. 14 παρ. 4 εδ. α' ν. 5108/2024), προσδιορίστηκε, μετά την παρέλευση των θεσπιζόμενων στο νόμο προθεσμιών, δυνάμει της υπ' αριθμό 110/11-2-2025 πράξης του Προέδρου Πρωτοδικών του Δικαστηρίου τούτου, για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας απόφασης και εγγράφηκε στο οικείο πινάκιο.

Κατά την άνω δικάσιμο έλαβε χώρα τυπική συζήτηση κατά το εδ. ζ' της παρ. 4 του άρθρου 237 ΚΠολΔ όπως αντικαταστάθηκε από το άρθρο 12 άρθρο του ν. 4842/2021, χωρίς την παρουσία τους διαδίκων.

**ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Από τη με αριθμό 6804Γ'/18-9-2024 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή της περιφέρειας του Εφετείου Ιωαννίνων με έδρα το Πρωτοδικείο Πρέβεζας που προσκομίζει και επικαλείται ο ενάγων προκύπτει ότι ακριβές, επικυρωμένο αντίγραφο της υπό κρίση αγωγής με πράξη κατάθεσης και την ευδιάκριτη σημείωση της γραμματέως των στοιχείων, που αναφέρονται στο άρθρο 226 παρ. 2 εδ.β' ΚΠολΔ, όπως ισχύει τροποποιηθέν με το ν. 4335/2015, επιδόθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα στον εναγόμενο (άρθ. 215 παρ.2 ΚΠολΔ, όπως το τελευταίο αντικαταστάθηκε από το άρθρο 1 άρθρο δεύτερο παρ. 2 ν. 4335/2015, που ισχύει επί δικογράφων κατατεθειμένων από 1.1.2016, όπως το κρινόμενο και άρθρα 126, 127 και 228 ΚΠολΔ). Στη συνέχεια με την υπ' αριθμό 110/11-2-2025 πράξη του Προέδρου Πρωτοδικών του Δικαστηρίου τούτου ορίστηκε ημέρα συζήτησης της αγωγής στο ακροατήριο, η αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας απόφασης και εγγράφηκε η υπόθεση στο πινάκιο, η εγγραφή δε αυτή ισχύει ως κλήτευση όλων των διαδίκων. Ο εναγόμενος όμως δεν έλαβε μέρος κανονικά στη δίκη κατά την τακτική διαδικασία στην οποία έχει εισαχθεί η ένδικη αγωγή για συζήτηση, καθόσον δεν κατέθεσε εμπροθέσμως έγγραφες προτάσεις, ούτε εμφανίσθηκε στο Δικαστήριο κατά τη συζήτηση της υπόθεσης στην εν λόγω δικάσιμο ούτε εκπροσωπήθηκε

τακτική διαδικασία

νόμιμα από πληρεξούσιο δικηγόρο, όταν η υπόθεση εκφωνήθηκε από τη σειρά του πίνακίου και συνεπώς πρέπει να δικασθεί ερήμην (αρθρ. 271 § 1, 2 του ΚΠολΔ, όπως αυτό αντικαταστάθηκε από το άρθρο 1 άρθρο δεύτερο παρ. ν. 4335/2015, με έναρξη ισχύος κατ' άρθρο 1 άρθρο ένατο του ν. 4335/2015, από 1.1.2016).

I. Κατά τη διάταξη του άρθρου 1 παρ. 1 του Ν. 2121/1993 οι πνευματικοί δημιουργοί, με τη δημιουργία του έργου, αποκτούν πάνω σε αυτό πνευματική ιδιοκτησία, η οποία περιλαμβάνει, ως αποκλειστικά και απόλυτα δικαιώματα, το δικαίωμα της οικονομικής εκμετάλλευσης του έργου (περιουσιακό δικαίωμα) και το δικαίωμα της προστασίας του προσωπικού τους δεσμού προς αυτό (ηθικό δικαίωμα). Από τα δικαιώματα αυτά, το μεν περιουσιακό δικαίωμα παρέχει στο δημιουργό τις αναφερόμενες στο άρθρο 3 του νόμου αυτού εξουσίες, μεταξύ των οποίων είναι να επιτρέπει ή να απαγορεύει τη δημόσια εκτέλεση του έργου, το δε ηθικό δικαίωμα τις αναφερόμενες στο άρθρο 4 εξουσίες. Ειδικότερα, το άρθρο 3 ορίζει στη μεν παράγραφο 1 τα εξής: «1. Το περιουσιακό δικαίωμα δίνει στους δημιουργούς ιδίως την εξουσία (δικαίωμα) να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν: α) ..., β) ..., γ) ..., δ) ..., ε) ..., στ) ..., ζ) Τη μετάδοση ή αναμετάδοση των έργων τους στο κοινό με τη ραδιοφωνία και την τηλεόραση, με ηλεκτρομαγνητικά κύματα ή με καλώδια ή με άλλους υλικούς αγωγούς ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο, παραλλήλως προς την επιφάνεια της γης ή μέσω δορυφόρων, η) Την παρουσίαση στο κοινό των έργων τους, ενσυρμάτως ή ασυρμάτως ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο, καθώς και να καθιστούν προσιτά τα έργα τους στο κοινό κατά τρόπο ώστε οποιοσδήποτε να έχει πρόσβαση στα έργα αυτά, όπου και όταν επιλέγει ο ίδιος. Τα δικαιώματα αυτά δεν αναλώνονται με οποιαδήποτε πράξη παρουσίασης στο κοινό με την έννοια της παρούσας ρύθμισης», στη δε παράγραφο 2 τα εξής: «Δημόσια θεωρείται κάθε χρήση ή εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, που κάνει το έργο προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ανεξαρτήτως από το αν τα πρόσωπα αυτού του ευρύτερου κύκλου βρίσκονται στον ίδιο ή σε διαφορετικούς χώρους». Σε σχέση με τα παραπάνω, σε παρεμφερείς υποθέσεις, απασχόλησε στο παρελθόν τη

τακτική διαδικασία

νομολογία το ερώτημα αν η παρουσίαση ενός έργου από τους τηλεοπτικούς δέκτες, οι οποίοι είναι εγκατεστημένοι σε δωμάτια ξενοδοχείου, είναι ή όχι δημοσία κατά την έννοια του άρθρου 3 παρ. 1 στοιχ. η' του Ν. 2121/1993, όπως η διάταξη αυτή τροποποιήθηκε με το άρθρο 81 του νόμου 3057/2002, με το οποίο μεταφέρθηκε στο εσωτερικό δίκαιο της Ελλάδας η Οδηγία 2001/29 ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 22ας Μαΐου 2001. Η διάταξη αυτή (του άρθρου 3 παρ. 1, στοιχείο η' του Ν. 2121/1993) αποτελεί αυτούσια μεταφορά του άρθρου 3 παρ. 1 της Οδηγίας 2001/29/ΕΚ. Στην εικοστή τρίτη αιτιολογική σκέψη της Οδηγίας αυτής ορίζεται ότι το δικαίωμα του δημιουργού να παρουσιάζει το έργο του στο κοινό θα πρέπει να θεωρηθεί ότι καλύπτει κάθε παρουσίαση στο κοινό, το οποίο δεν παρίσταται στον τόπο της παρουσίασης και θα πρέπει να καλύπτει κάθε σχετική μετάδοση ή αναμετάδοση ενός έργου στο κοινό με ενσύρματα ή ασύρματα μέσα, συμπεριλαμβανομένης της ραδιοτηλεοπτικής εκπομπής. Το ανωτέρω νομικό ζήτημα τέθηκε για πρώτη φορά στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΔΕΚ) από το Ισπανικό Δικαστήριο «Audiencia Provincial de Barcelona», το οποίο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 234 παρ. 2 της ΣυνθΕΚ, υπέβαλε προδικαστικά ερωτήματα στο ΔΕΚ, επί των οποίων εκδόθηκε η από 7 Δεκεμβρίου 2006 απόφαση αυτού (υπόθεση C-306/05 κατά - Συλλογή 2006, σ. 1-11519). Τα τεθέντα προδικαστικά ερωτήματα ήταν τα εξής: 1) αν συνιστά η εγκατάσταση συσκευών τηλεοράσεως στα δωμάτια ενός ξενοδοχείου, μέσω των οποίων αναμεταδίδεται καλωδιακά το τηλεοπτικό σήμα, το οποίο λαμβάνεται μέσω δορυφόρου ή μέσω επιγείου δικτύου, πράξη παρουσίασης στο κοινό καλυπτόμενη από τη σκοπούμενη εναρμόνιση των εθνικών κανονιστικών ρυθμίσεων περί προστασίας των δικαιωμάτων του δημιουργού, την οποία προβλέπει το άρθρο 3 της οδηγίας 2001/29/ΕΚ, 2) αν αντιβαίνει η ερμηνεία ότι, το δωμάτιο ξενοδοχείου αποτελεί αμιγώς ιδιωτικό χώρο, ώστε να μη θεωρείται πλέον ως παρουσίαση στο κοινό η παρουσίαση, η οποία πραγματοποιείται μέσω συσκευών τηλεοράσεως δια των οποίων αναμεταδίδεται το τηλεοπτικό σήμα, το οποίο λαμβάνει προηγουμένως το ξενοδοχείο, στη διαλαμβανομένη από την οδηγία 2001/29/ΕΚ προστασία των δικαιωμάτων του δημιουργού, 3) αν είναι δυνατόν να θεωρηθεί, δια τους

τακτική διαδικασία

σκοπούς της προβλεπομένης από την οδηγία 2001/29/EK προστασίας των δικαιωμάτων του δημιουργού έναντι πράξεων παρουσίασης στο κοινό, ότι η παρουσίαση, η οποία πραγματοποιείται μέσω συσκευής τηλεόρασης ευρισκόμενης εντός υπνοδωματίου ξενοδοχείου είναι δημοσία ως εκ του λόγου ότι πρόσβαση στο έργο έχει κοινό, το οποίο εναλλάσσεται. Σε απάντηση των ως άνω προδικαστικών ερωτημάτων το ΔΕΚ έκρινε ότι: «1) μολονότι η παροχή απλώς των υλικών εγκαταστάσεων δεν συνιστά, από μόνη της, παρουσίαση υπό την έννοια της οδηγίας 2001/29/EK, η διανομή σήματος από ξενοδοχειακό συγκρότημα μέσω συσκευών τηλεόρασης σε πελάτες που διαμένουν στα δωμάτια του συγκροτήματος αυτού, ασχέτως της τεχνικής μετάδοσης του χρησιμοποιούμενου σήματος, συνιστά πράξη παρουσίασης στο κοινό υπό την έννοια του άρθρου 3 παρ. 1 της οδηγίας 2001/29/EK, 2) ο ιδιωτικός χαρακτήρας των δωματίων ξενοδοχειακού συγκροτήματος δεν κωλύει το να αποτελεί η πράξη παρουσίασης έργου που πραγματοποιείται εκεί μέσω συσκευών τηλεοράσεως πράξη παρουσίασης στο κοινό υπό την έννοια του άρθρου 3 παρ. 1 της οδηγίας 2001/29/EK». Το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων περαιτέρω διέλαβε στην αιτιολογία του (σκέψη 47 της άνω απόφασης), ότι καίτοι η παροχή απλώς των υλικών εγκαταστάσεων δεν συνιστά, καθ' εαυτή, παρουσίαση κατά την έννοια της Οδηγίας 2001/29/EK, η διανομή του σήματος μέσω των συσκευών τηλεόρασης στους πελάτες συνιστά, ασχέτως της τεχνικής μετάδοσης του σήματος, πράξη παρουσίασης κατά την έννοια του άρθρου 3 παρ. 1 της Οδηγίας αυτής και περαιτέρω (σκέψη 31 της ως άνω απόφασης), ότι η έννοια της «παρουσίασης στο κοινό» πρέπει να ερμηνεύεται, σε όλη την Κοινότητα, αυτοτελώς και ενιαίως. Δέχτηκε δε περαιτέρω (σκέψη 40 της άνω απόφασης), ότι η παρουσίαση ενός έργου από τους τηλεοπτικούς δέκτες, οι οποίοι είναι εγκατεστημένοι σε δωμάτια ξενοδοχείου συνιστά παρουσίαση, η οποία πραγματοποιείται από οργανισμό διαφορετικό από αυτόν από τον οποίο προέρχεται και απευθύνεται προς κοινό διαφορετικό από το κοινό της πρωτοτύπου παρουσίασης του έργου, δηλαδή προς ένα νέο κοινό. Το ΔΕΚ (σκέψεις 38 και 42 της άνω απόφασης) δέχθηκε περαιτέρω, ότι η πελατεία του ξενοδοχειακού συγκροτήματος, η οποία εναλλάσσεται ταχέως, αποτελεί νέο

τακτική διαδικασία

κοινό και η διανομή του εκτεμπόμενου έργου στην πελατεία αυτή μέσω συσκευών τηλεόρασης «δεν αποτελεί απλώς τεχνικό μέσο για την εξασφάλιση ή τη βελτίωση της λήψης του πρωτοτύπου της εκπομπής εντός της ζώνης καλύψεως της αλλά αντιθέτως πραγματοποιείται στα πλαίσια της τεχνικής διαμεσολάβησης του ξενοδοχειακού συγκροτήματος, το οποίο με πλήρη επίγνωση των συνεπειών της συμπεριφοράς του παρεμβάλλεται για να δώσει πρόσβαση προς τα προστατευόμενα έργα στους πελάτες του, οι οποίοι, ελλείψει της παρεμβάσεως αυτής, ευρισκόμενοι εντός του ξενοδοχειακού συγκροτήματος δεν θα μπορούσαν, κατ' αρχήν, να έχουν από μόνοι τους πρόσβαση στα μεταδιδόμενα έργα». Το ΔΕΚ ερμήνευσε με την ως άνω απόφασή του το άρθρο 3 παρ. 1 της οδηγίας 2001/29/EK, το οποίο μεταφέρθηκε στο εσωτερικό δίκαιο δια του άρθρου 3 του Ν. 2121/1993 και το άρθρο 8 της Συνθήκης του Παγκοσμίου Οργανισμού Πνευματικής Ιδιοκτησίας για το δικαίωμα του δημιουργού, η οποία έχει κυρωθεί από την Ελλάδα με το Ν. 3184/2003. Το ΔΕΚ δέχθηκε (σκέψη 50 της άνω αποφάσεως) ότι ο ιδιωτικός ή δημόσιος χαρακτήρας του χώρου, στον οποίο λαμβάνει χώρα η παρουσίαση δεν ασκεί επιρροή και (σκέψεις 51 και 54 της άνω αποφάσεως) ότι το εν λόγω δικαίωμα της παρουσίας στο κοινό θα καθίστατο άνευ περιεχομένου αν δεν περιελάμβανε και τις παρουσιάσεις, οι οποίες πραγματοποιούνται σε ιδιωτικούς χώρους, διαχωρίζοντας έτσι την «παρουσίαση στο κοινό» από την έννοια της κατοικίας κατά την γνωστή στο Σύνταγμα (άρθρ. 9 παρ. 1) έννοια (ΕφΑΘ 7196/2007 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Στη συνέχεια, υποβλήθηκε εκ νέου προδικαστικό ερώτημα στο ΔΕΚ, αυτή τη φορά από το ανώτατο ακυρωτικό Δικαστήριο της Ελλάδας, το οποίο διατύπωσε σοβαρές αμφιβολίες ως προς την ερμηνεία της προηγούμενης νομολογίας του ΔΕΚ και την εφαρμογή των ως άνω διατάξεων σε οποιαδήποτε περίπτωση τοποθέτησης τηλεοράσεων σε ξενοδοχεία (ΑΠ 161/2009 ΧρΙδΔ 2009. 540, όπου και εκτεταμένες παρατηρήσεις Δ. Καλλινίκου). Απαντώντας στο νέο αυτό προδικαστικό ερώτημα, το ΔΕΚ (7^ο τμήμα), με την κατ' άρθρο 104 του Κανονισμού Διαδικασίας από 18-03-2010 διάταξή του (υπόθεση C-136/09, Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης Δημιουργών Θεατρικών και Οπτικοακουστικών Έργων κατά Ανώνυμη Ξενοδοχειακή και

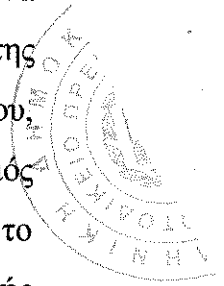
τακτική διαδικασία

Τουριστική Εταιρία, παρισταμένου του Ξενοδοχειακού Επιμελητηρίου Ελλάδος), αποφάνθηκε ότι «ο ξενοδόχος που τοποθετεί στα δωμάτια του ξενοδοχείου συσκευές τηλεόρασης και τις συνδέει με την κεντρική κεραία του ξενοδοχείου προβαίνει, εξ αυτού του γεγονότος και μόνο, σε παρουσίαση έργου στο κοινό, κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Μαΐου 2001, για την εναρμόνιση ορισμένων πτυχών του δικαιώματος του δημιουργού και συγγενικών δικαιωμάτων στην κοινωνία της πληροφορίας». Με τη διάταξή του αυτή το ΔΕΚ, παραπέμποντας κατ' ουσίαν στην προηγούμενη απόφασή του, επιβεβαίωσε ότι δεν αναγνωρίζεται οποιαδήποτε ειδοποιός διαφορά ως προς την ερμηνεία και εφαρμογή των προαναφερθέντων διατάξεων. Συνεπώς, σε περίπτωση που το ως άνω θέμα τεθεί εκ νέου ενώπιον Ελληνικού Δικαστηρίου, αυτό οφείλει κατ' εφαρμογή του άρθρου 267 ΣΛΕΕ (πρώην άρθρο 234 ΣυνθΕΚ) να επιλύσει απ' ευθείας την επίδικη διαφορά βασιζόμενο στην προεκτεθείσα νομολογία του ΔΕΚ (νυν ΔΕΕ). Σημειώνεται δε, ότι η διάταξη του άρθρου 3 παρ. 1 στοιχείο η' του Ν. 2121/1993 αποτελεί μεταφορά στην ελληνική έννομη τάξη της Οδηγίας 2001/29/ΕΚ και κατ' άρθρο 267 ΣΛΕΕ (πρώην άρθρο 234 ΣυνθΕΚ) υφίσταται υποχρέωση όμοιας ερμηνείας, καθ' όσον η ως άνω διάταξη αποσκοπεί στην παρεμπόδιση της δημιουργίας νομολογίας των εθνικών δικαστηρίων μη σύμφωνης προς την νομολογία του ΔΕΚ (νυν ΔΕΕ) και την ενοποίηση της νομολογίας στο ανωτέρω πεδίο (ΕφΘεσσ 1810/2012 Αρμ. 2013. 1660, ΕφαΘ 915/2010 ΔιΜΕΕ 2010. 240, ΠΠρΠειρ 4606/2013 Δνη 2014. 874, ΠΠρΑΘ 1076/2011, ΜΠρΑΘ 51/2013, ΜΓΓρΘεσσ 18762/2007, δημοσιευμένες σε ΤΝΠ Νόμος).

II. Περαιτέρω, με το Ν. 4481/2017 (ΦΕΚ Α' 100/20-07-2017), ο οποίος συμπληρώνει το βασικό για την πνευματική ιδιοκτησία και τα συγγενικά δικαιώματα Ν. 2121/1993, ενσωματώνει στην ελληνική έννομη τάξη την Οδηγία 2014/26/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 26ης Φεβρουαρίου 2014 για τη συλλογική διαχείριση δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων, καθώς και για τη χορήγηση πολυεδαφικών αδειών για επιγραμμικές χρήσεις μουσικών έργων στην

τακτική διαδικασία

εσωτερική αγορά (ΕΕΕΚ L 84/72 20-03-2014) και η ισχύς του οποίου, σύμφωνα με το άρθρο 81 αυτού, αρχίζει από τη δημοσίευσή του στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, εκτός αν ορίζεται διαφορετικά στις επιμέρους διατάξεις του, ορίστηκαν, μεταξύ άλλων, τα ακόλουθα: Άρθρο 3 «α. Ως οργανισμός συλλογικής διαχείρισης νοείται κάθε οργανισμός που εξουσιοδοτείται από το νόμο ή μέσω μεταβίβασης, άδειας ή οποιοσδήποτε άλλης συμβατικής συμφωνίας, για τη διαχείριση δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών δικαιωμάτων εξ ονόματος περισσότερων του ενός δικαιούχων, για το συλλογικό όφελος αυτών, ως αποκλειστικό ή κύριο σκοπό του, και ο οποίος πληροί ένα από ή αμφότερα τα ακόλουθα κριτήρια: αα) ανήκει στα μέλη του ή ελέγχεται από αυτά, ββ) έχει οργανωθεί σε μη κερδοσκοπική βάση. β. Ως οργανισμός συλλογικής προστασίας νοείται κάθε οργανισμός που εξουσιοδοτείται μέσω μεταβίβασης, άδειας ή οποιοσδήποτε άλλης συμβατικής συμφωνίας για την προστασία δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών δικαιωμάτων για λογαριασμό περισσότερων του ενός δικαιούχων και για το συλλογικό όφελος αυτών, ως αποκλειστικό ή κύριο σκοπό του. ιβ. Ως σύμβαση εκπροσώπησης νοείται κάθε συμφωνία μεταξύ οργανισμών συλλογικής διαχείρισης δυνάμει της οποίας ένας οργανισμός συλλογικής διαχείρισης αναθέτει σε άλλον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης τη διαχείριση των δικαιωμάτων των δικαιούχων που εκπροσωπεί, συμπεριλαμβανομένης της συμφωνίας που έχει συναφθεί βάσει των άρθρων 38 και 39.» Επιπλέον, το άρθρο 6 του ως άνω νόμου καθορίζει τα εξής: «1. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης έχουν ενδεικτικά τις παρακάτω αρμοδιότητες, καθώς και κάθε άλλη αρμοδιότητα που συνάδει με τη φύση και το σκοπό ενός οργανισμού συλλογικής διαχείρισης της περίπτωσης α' του άρθρου 3, εφόσον όμως περιλαμβάνονται στην άδεια λειτουργίας του Υπουργού Πολιτισμού και Αθλητισμού και προβλέπονται στο καταστατικό τους: α) διαχειρίζονται το περιουσιακό δικαίωμα, τις εξουσίες που απορρέουν από αυτό, κατηγορίες εξουσιών ή είδη έργων ή αντικείμενα προστασίας για τις επικράτειες της επιλογής των δικαιούχων, β) καταρτίζουν συμβάσεις με τους χρήστες για τους όρους εκμετάλλευσης των έργων καθώς και για την οφειλόμενη, ποσοστιαία ή και

τακτική διαδικασία

εύλογη, αμοιβή, γ) εξασφαλίζουν στους δικαιούχους ποσοστιαία αμοιβή κατά τα οριζόμενα στην παρ. 1 του άρθρου 32 του Ν. 2121/1993, δ) εισπράττουν τις αμοιβές που προβλέπονται στον παρόντα νόμο και στο Ν. 2121/1993 και διανέμουν τα εισπραττόμενα ποσά μεταξύ των δικαιούχων, ια) προβαίνουν σύμφωνα με το τέταρτο εδάφιο της παραγράφου 1 του άρθρου 7 σε κάθε διοικητική ή δικαστική ή εξώδικη ενέργεια για τη νόμιμη προστασία των δικαιωμάτων των δικαιούχων και, ιδίως, υποβάλλουν αιτήσεις ασφαλιστικών μέτρων, εγείρουν αγωγές, ασκούν ένδικα μέσα, υποβάλλουν μηνύσεις και εγκλήσεις, παρίστανται ως πολιτικώς ενάγοντες, ζητούν την απαγόρευση πράξεων που προσβάλλουν το δικαίωμα ως προς τις εξουσίες που τους έχουν ανατεθεί και ζητούν την κατάσχεση παράνομων αντιτύπων ή τη δικαστική μεσεγγύηση των εμπορευμάτων σύμφωνα με το άρθρο 64 του Ν. 2121/1993, ιβ) λαμβάνουν από τους χρήστες κάθε πληροφορία αναγκαία για την εφαρμογή των αμοιβολογίων, τον υπολογισμό της αμοιβής και την είσπραξη και τη διανομή των εισπραττόμενων εσόδων από τα δικαιώματα, χρησιμοποιώντας τα σχετικά αναγνωρισμένα βιομηχανικά πρότυπα». Επίσης, στο άρθρο 7 ορίζονται τα ακόλουθα τεκμήρια: « 1. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και οι οργανισμοί συλλογικής προστασίας τεκμαίρεται ότι έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας των δικαιωμάτων επί όλων των έργων ή των αντικειμένων προστασίας ή όλων των δικαιούχων, για τα οποία ή για τους οποίους δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβαστεί σε αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή τα δικαιώματα εύλογης αμοιβής ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα ή μέσω οποιοσδήποτε άλλης συμβατικής συμφωνίας. Εφόσον οργανισμός συλλογικής διαχείρισης που λειτουργεί με άδεια του Υπουργού Πολιτισμού και Αθλητισμού, ασκεί δικαιώματα ή αξιώσεις στο πλαίσιο του Ν. 2121/1993, τα οποία υπόκεινται σε υποχρεωτική συλλογική διαχείριση, τεκμαίρεται ότι εκπροσωπεί όλους ανεξαιρέτως τους δικαιούχους, ημεδαπούς και αλλοδαπούς και όλα ανεξαιρέτως τα έργα τους. Εάν στην περίπτωση του προηγούμενου εδαφίου, υφίστανται περισσότεροι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης για μία συγκεκριμένη κατηγορία δικαιούχων, το τεκμήριο ισχύει, εφόσον τα δικαιώματα ασκούνται από κοινού από όλους τους αρμόδιους

τακτική διαδικασία

οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, σύμφωνα με τις ειδικότερες διατάξεις του Ν. 2121/1993. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και οι οργανισμοί συλλογικής προστασίας μπορούν να ενεργούν, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους όνομα, εάν η αρμοδιότητά τους στηρίζεται σε μεταβίβαση της σχετικής εξουσίας, ή σε πληρεξουσιότητα, ή σε οποιαδήποτε άλλη συμβατική συμφωνία. Επίσης νομιμοποιούνται να ασκούν όλα τα δικαιώματα που έχουν μεταβιβαστεί σε αυτούς από τον δικαιούχο ή που καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα ή από οποιαδήποτε άλλη συμβατική συμφωνία». Με βάση τη διάταξη αυτή, θεσπίζεται μαχητό τεκμήριο, που λειτουργεί κατ' αρχήν αποδεικτικά και αποβλέπει στη διευκόλυνση της απόδειξης, εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και προστασίας δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών προς τούτο δικαιωμάτων, της νομιμοποίησής τους, τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπομένων από τον παραπάνω νόμο αμοιβών, όσο και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων των δικαιωμάτων αυτών, ενισχύοντας έτσι σημαντικά την έναντι των χρηστών θέση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και προστασίας, η οποία, υπό το προϊσχύον δίκαιο, ήταν ιδιαίτερα ασθενής, με εντεύθεν συνέπεια τη μαζική προσβολή των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων (Θ. Μαρίνου, Πνευματική ιδιοκτησία, έκδ. β', σ. 379, Δ. Καλλινίκου, Πνευματική ιδιοκτησία και Συγγενικά δικαιώματα, έκδ. β', σ. 275 και 276). Από την ως άνω, όμως, διάταξη και ιδίως από την περιεχόμενη σ' αυτή φράση «όλων των έργων για τα οποία δηλώνουν εγγράφως, ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα», δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα, ότι ο νόμος απαιτεί, για το ορισμένο της σχετικής αγωγής των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και προστασίας, την εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο της όλων των δικαιούχων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) πνευματικής ιδιοκτησίας που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες, καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών, στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι, ή των επί μέρους στοιχείων και λεπτομερειών των σχετιζόμενων με

τακτική διαδικασία

τις συμβάσεις αμοιβαιότητας, που οι ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ομοειδείς αλλοδαπούς. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό, ότι το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή μαχητό τεκμήριο λειτουργεί όχι μόνον αποδεικτικά, αλλά και νομιμοποιητικά και, επομένως, κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης, αρκεί για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και προστασίας, η αναφορά στο δικόγραφο της, ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων πνευματικών δημιουργών (ημεδαπών ή αλλοδαπών) και του έργου αυτών, καθώς και, το πολύ, η δειγματοληπτική αναφορά τούτων και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, μη απαιτούμενης ούτε της διευκρίνησης της επί μέρους σχέσης που συνδέει τους τελευταίους με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της αμοιβής, αφού σύμφωνα με τη διάταξη β' του προαναφερομένου άρθρου του Ν. 4481/2017, οι ενάγοντες οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας νομιμοποιούνται και μπορούν πάντα να ενεργούν δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους και μόνον όνομα, χωρίς να χρειάζεται, επομένως, να διευκρινίζουν κάθε φορά την ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους, ημεδαπούς ή αλλοδαπούς (ΕφΘεσ 929/2010 Αρμ 2011. 752, ΕφΘεσ 2187/2008, δημοσιευμένη σε ΤΝΠ Νόμος, ΕφΑΘ 4172/2008 ΔΕΕ 2009. 190, ΕφΠατρ 1082/2008 αδημ.). Ακολούθως στην παρ. 2 του ανωτέρω άρθρου ορίζεται ότι «για τη δικαστική επιδίωξη της προστασίας των έργων και των δικαιούχων που εκπροσωπούνται από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης ή από οργανισμό συλλογικής προστασίας, αρκεί η δειγματοληπτική αναφορά των έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς την απαιτούμενη άδεια ή χωρίς την καταβολή εύλογης αμοιβής και δεν απαιτείται η πλήρης απαρίθμηση των έργων αυτών.» Στο δε άρθρο 23 προβλέπεται: «2. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης με απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου, καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με ανάρτηση στην ιστοσελίδα τους, όπως και κάθε μεταβολή αυτού και κοινοποιείται στον Ο.Π.Ι., αμέσως, προκειμένου να αναρτηθεί και στην

τακτική διαδικασία

ιστοσελίδα του τελευταίου σε μηχαναγνώσιμο μορφότυπο, σε σταθερό σημείο απόθεσης και εφόσον είναι δυνατό καθίσταται προσβάσιμο μέσω διασυνδέσεων προγραμματισμού εφαρμογών. Οι αναρτήσεις αυτές συνιστούν προϋπόθεση ισχύος του αμοιβολογίου. Κατά τη διαμόρφωση και εφαρμογή των αμοιβολογίων τους, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης οφείλουν να εφαρμόζουν αντικειμενικά κριτήρια, να ενεργούν χωρίς αυθαιρεσία και να μην προβαίνουν σε καταχρηστικές διακρίσεις. 3. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και οι αντιπροσωπευτικές ενώσεις χρηστών μπορούν να καταρτίζουν συμφωνίες που ρυθμίζουν την αμοιβή, την οποία καταβάλλει ο χρήστης σε κάθε κατηγορία δικαιούχων, καθώς και κάθε άλλο ζήτημα που αφορά τις σχέσεις των μερών στο πλαίσιο εφαρμογής του παρόντος νόμου και του Ν. 2121/1993. Οι συμφωνίες αυτές, όπως και κάθε τροποποίηση αυτών, κοινοποιούνται αμέσως στον Ο.Π.Ι. και αναρτώνται στις ιστοσελίδες των μερών και του Ο.Π.Ι.» (ΜΠρΑΘ 777/2018, ΜΠρΚασ 48/2018, δημοσιευμένες σε ΤΝΠ Νόμος). Τέλος, σύμφωνα με το άρθρο 65 παρ. 1 και 2 του Ν. 2121/1993, σε κάθε περίπτωση προσβολής της πνευματικής ιδιοκτησίας ή του συγγενικού δικαιώματος, ο δημιουργός ή ο δικαιούχος του συγγενικού δικαιώματος μπορεί να αξιώσει την αναγνώριση του δικαιώματος του, την άρση της προσβολής και την παράλειψή της στο μέλλον, ενώ όποιος υπαιτίως προσέβαλε την πνευματική ιδιοκτησία ή τα συγγενικά δικαιώματα άλλου υποχρεούται σε αποζημίωση και ικανοποίηση της ηθικής βλάβης. Η αποζημίωση δεν μπορεί να είναι κατώτερη από το διπλάσιο της αμοιβής που συνήθως ή κατά νόμο καταβάλλεται για το είδος της εκμετάλλευσης που έκανε χωρίς την άδεια ο υπόχρεος. Με τη διάταξη αυτή ενσωματώνεται στο δίκαιο της πνευματικής ιδιοκτησίας βασικά η ρύθμιση του άρθρου 914 του ΑΚ, καθώς και οι αντίστοιχες ρυθμίσεις των άρθρων 57 εδ. γ', 59, 60 εδ. β' και 932 του ίδιου Κώδικα, το πραγματικό δε του κανόνα δικαίου που περιέχει η εν λόγω διάταξη, για ό,τι αφορά την αποζημίωση, προϋποθέτει (περιλαμβάνει) υπαιτιότητα και προσβολή της πνευματικής ιδιοκτησίας (ή του συγγενικού δικαιώματος), παράνομη δηλαδή συμπεριφορά (ΑΠ 1030/2010, ΑΠ 872/2009, δημοσιευμένες σε ΤΝΠ Νόμος). Γενικά, ως παράνομη προσβολή θεωρείται κάθε πράξη που επεμβαίνει στις εξουσίες (ηθικές ή περιοριστικές) του

τακτική διαδικασία

δημιουργού και γίνεται χωρίς την άδειά του, χωρίς να συντρέχει άλλος λόγος που αίρει τον παράνομο χαρακτήρα της προσβολής. Η υπαιτιότητα απαιτείται μόνο για την αξίωση αποζημίωσης, ενώ η ίδια η πράξη της προσβολής συνεπάγεται και το παράνομο. Προς διευκόλυνση της απόδειξης της ζημίας του δικαιούχου και προσδιορισμό της πλήρους αποζημίωσης καθορίζεται με το άρθρο 65 παρ. 2 εδ. β' Ν. 2121/1993 ένα ελάχιστο όριο αποζημίωσης, που είναι το διπλάσιο της αμοιβής που συνήθως ή κατά νόμο καταβάλλεται για το είδος της εκμετάλλευσης που έκανε χωρίς άδεια ο υπόχρεος (ΜΠρΑΘ 51/2013, ό.π.). Περαιτέρω, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 63 και 65 του ως άνω νόμου συνάγεται ότι η υπαίτια προσβολή της πνευματικής ιδιοκτησίας του δημιουργού πάνω στο έργο ή των συγγενικών δικαιωμάτων του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης θεμελιώνει υποχρέωση σε αποζημίωση και χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης.

III. Από το άρθρο 932 ΑΚ προκύπτει, ότι σκοπός της διάταξης είναι να επιτυγχάνεται μία υπό ευρεία έννοια αποκατάσταση του παθόντος για την ηθική του βλάβη, λόγω της αδικοπραξίας, ώστε αυτός να απολαύει μία δίκαιη και επαρκή ανακούφιση και παρηγοριά, χωρίς, από το άλλο μέρος, να εμπορευματοποιείται η προσβληθείσα ηθική αξία και να επεκτείνεται υπέρμετρα το ύψος της αποζημίωσης για ηθική βλάβη, που δεν μπορεί να αποτιμηθεί επακριβώς σε χρήμα. Με βάση τον σκοπό αυτόν αντλούνται, στη συνέχεια, ως ουσιώδη χαρακτηριστικά της έννοιας του "ευλόγου" εκείνα τα στοιχεία που αποτελούν τα πλέον πρόσφορα μέσα για την εκπλήρωση του εν λόγω σκοπού της διάταξης. Τέτοια στοιχεία είναι κυρίως: το είδος και η βαρύτητα της ηθικής προσβολής, η περιουσιακή, κοινωνική και προσωπική κατάσταση των μερών και κυρίως του παθόντος, η βαρύτητα του πταίσματος του δράστη (στον βαθμό που επηρεάζει την ένταση της ηθικής βλάβης), η βαρύτητα του τυχόν συντρέχοντος πταίσματος του θύματος, οι όλες ειδικότερες συνθήκες πρόκλησης της ηθικής βλάβης. Ο καθορισμός του ποσού της επιδικαζόμενης ευλόγου χρηματικής ικανοποίησης προσδιορίζεται με βάση τα εκ του νόμου προσδιοριστικά στοιχεία (συνθήκες αδικοπραξίας, έκταση βλάβης, συνέπειες αυτής, οικονομική κατάσταση των μερών κλπ) μεταξύ των οποίων βεβαίως είναι

τακτική διαδικασία

και η τυχόν συνυπαιτιότητα του παθόντος (ΑΠ 1438/2002 ΝοΒ 51.1036), η οποία προς τούτο (καθορισμό της χρηματικής ικανοποίησης) λαμβάνεται αυτεπαγγέλτως υπόψη (ΕφΝαυπλ. 338/2007 και εκεί παραπομπή σε ΟΛΑΠ 1115/1986 ΝοΒ 35.769, ΑΠ 350/1999 Δνη 40.1515, ΑΠ 103/1989 Δ 21.396). Τα στοιχεία αυτά πρέπει να οδηγούν τον δικαστή να σχηματίσει την κατά το άρθρο 932 ΑΚ εύλογη κρίση του (όχι κατά τις υποκειμενικές του ανέλεγκτες αντιλήψεις, αλλά) κατ' εφαρμογή του αντικειμενικού μέτρου που θα εφάρμοζε και ο νομοθέτης, αν έθετε ο ίδιος τον κανόνα αποκατάστασης της ηθικής βλάβης στην ατομική περίπτωση. Συνάγεται δε το αντικειμενικό αυτό μέτρο από τον ανωτέρω σκοπό του άρθρου 932 ΑΚ και, μέσω αυτού, από την όλη κλίμακα των υπερκειμένων σκοπών του συστήματος αποζημίωσης λόγω αδικοπραξίας του ΑΚ. Η κρίση του δικαστηρίου ουσίας, όσον αφορά το ύψος της επιδικαστέας χρηματικής ικανοποίησης αποφασίζεται με βάση τους ισχυρισμούς και τα αποδεικτικά στοιχεία, που θέτουν στη διάθεσή του οι διάδικοι. Επιβάλλεται όμως, σε κάθε περίπτωση να τηρείται, κατά τον καθορισμό του επιδικαζόμενου ποσού, η αρχή της αναλογικότητας ως γενική νομική αρχή και δη αυξημένης τυπικής ισχύος [άρθρα 2 παρ. 1 και 25 του ισχύοντος Συντάγματος] με την έννοια ότι η σχετική κρίση του δικαστηρίου, δεν πρέπει να υπερβαίνει τα όρια όπως αυτά διαπιστώνονται από τα δεδομένα της κοινής πείρας και την κοινή περί δικαίου συνείδηση σε ορισμένο τόπο και χρόνο, που αποτυπώνονται στη συνήθη πρακτική των δικαστηρίων. Και τούτο, διότι μια απόφαση, με την οποία επιδικάζεται ένα ευτελές ή υπέρμετρα μεγάλο ποσό, ως δήθεν εύλογο κατά την ελεύθερη κρίση του δικαστηρίου, προς αποκατάσταση της ηθικής βλάβης, ευτελίζει, στην πρώτη περίπτωση, (όσον αφορά τον παθόντα), το σεβασμό της αξίας του ανθρώπου, και στην δεύτερη, (όσον αφορά τον υπόχρεο), το δικαίωμα της περιουσίας τους, αφού το δικαστήριο επεμβαίνοντας στη διαφορά μεταξύ ιδιωτών πρέπει, όπως προαναφέρθηκε να τηρεί δίκαιη ισορροπία ανάμεσα στα αντιτιθέμενα συμφέροντα, με παράλληλη προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων. Στο σημείο αυτό σημειώνεται ότι η έννοια της αναλογικότητας είναι έννοια αυστηρότερη του "ευλόγου" και συνακόλουθα το "εύλογο" εμπεριέχεται αναγκαστικά στο "ανάλογο", άλλωστε την αρχή αυτή, υπό την

τακτική διαδικασία

προεκτεθείσα έννοια, εκφράζει και η υπερνομοθετικής ισχύος διάταξη του άρθρου 1 του πρώτου πρόσθετου πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ, υπό την έννοια ότι πρέπει να υπάρχει μια ανεκτή σχέση αναλογικότητας μεταξύ των χρησιμοποιούμενων μέσων και του σκοπού που επιδιώκει κάθε μέτρο, το οποίο αποστερεί ένα άτομο από θεμελιακό δικαίωμά του, όπως από την ιδιοκτησία του (ΑΠΟΛ. 6/2009, ΑΠΟΛ. 10/2017, 9/2015, ΑΠ 90/2017, 622/2017 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Αποκατάσταση της ηθικής βλάβης δύνανται να ζητήσουν και νομικά πρόσωπα, αν με την αδικοπραξία προσεβλήθη η εμπορική τους πίστη, η επαγγελματική τους υπόληψη και γενικώς το εμπορικό τους μέλλον. Εξάλλου, από τις διατάξεις των άρθρων 111 παρ.2, 118 παρ.4, 216 ΚΠολΔ, 914, 297, 298 και 932 ΑΚ, προκύπτει ότι στην αγωγή για αποζημίωση καθώς και για χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης από αδικοπραξία, για την πληρότητα του δικογράφου πρέπει να αναφέρονται τα περιστατικά εκείνα που συνιστούν την παράνομη και υπαίτια συμπεριφορά του εναγομένου, να προσδιορίζεται η ζημία περιουσιακή ή μη (ηθική βλάβη) και να αναφέρεται η αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της πράξης ή παράλειψης του εναγομένου και της περιουσιακής ζημίας ή της ηθικής βλάβης, η οποία υφίσταται όταν η υπαίτια συμπεριφορά ήταν κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων ικανή με βάση αντικειμενικά κριτήρια κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων, να επιφέρει το επίσημο αποτέλεσμα (ΑΠ 1717/2013).

Με την υπό κρίση αγωγή, ο ενάγων εκθέτει ότι είναι νόμιμα συνεστημένος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, με αποκλειστικό σκοπό τη συλλογική διαχείριση και προστασία των πνευματικών δικαιωμάτων επί των μουσικών έργων των αναφερόμενων στο δικόγραφο μελών του, τα οποία είναι δημιουργοί, και δη συνθέτες, στιχουργοί, εκδότες / υποεκδότες μουσικών έργων και εν γένει δικαιούχοι. Ότι τα μέλη του έχουν αναθέσει τη διαχείριση και προστασία της εκμετάλλευσης των πνευματικών τους έργων και ότι στα πλαίσια της εν λόγω δραστηριότητάς του οι ως άνω του έχουν μεταβιβάσει καταπιστευτικά, με έγγραφες συμβάσεις, τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας τους σε όλα ανεξαιρέτως τα έργα τους ή στα έργα που αυτοί έχουν κληρονομήσει, μεταξύ των οποίων και το δικαίωμα της δημόσιας εκτέλεσης των έργων με οποιαδήποτε

τακτική διαδικασία

μορφή και σε οποιονδήποτε χώρο. Ότι εκπροσωπεί και αλλοδαπούς δικαιούχους, δυνάμει συμβάσεων αμοιβαίας εκπροσώπησης, τις οποίες έχει συνάψει με τους αναφερόμενους στην αγωγή ομόλογους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής, οι οποίοι του έχουν παράσχει σχετική πληρεξουσιότητα προς το σκοπό διαχείρισης και προστασίας στην ελληνική επικράτεια των αναφερόμενων στις συμβάσεις αυτές εξουσιών των πνευματικών δικαιωμάτων επί του συνόλου των οπτικοακουστικών έργων των μελών τους, μεταξύ των οποίων και το δικαίωμα παρουσίασης των έργων αυτών στο κοινό. Ότι για τη χρήση των πνευματικών δικαιωμάτων των έργων των εκπροσωπούμενων από αυτόν δικαιούχων, παραχωρεί μη αποκλειστικές άδειες εκμετάλλευσης στους ενδιαφερομένους έναντι οικονομικού ανταλλάγματος, το οποίο είναι καθορισμένο και καταγεγραμμένο στο περιγραφόμενο στην αγωγή αμοιβολόγιο. Ότι ο εναγόμενος, ο οποίος διατηρεί και εκμεταλλεύεται το ξενοδοχείο με διακριτικό τίτλο

που βρίσκεται στο
το οποίο διαθέτει συνολικά 25 δωμάτια και δύο κοινόχρηστους χώρους, κατά το επίδικο χρονικό διάστημα των ετών 2018 έως 2023, προέβη, κατά το χρόνο λειτουργίας του, σε δημόσια παρουσίαση των οπτικοακουστικών έργων των εκπροσωπούμενων από τον ενάγοντα δικαιούχων προς το κοινό και συγκεκριμένα στους πελάτες του, εντός των χώρων του ξενοδοχείου και ειδικότερα στα δωμάτια και τους κοινόχρηστους χώρους αυτού, χωρίς να έχει λάβει σχετική έγγραφη άδεια προς τούτο. Ότι εξαιτίας της παράνομης και υπαίτιας προσβολής των προστατευόμενων από τον ενάγοντα δικαιωμάτων, ο εναγόμενος υποχρεούται σε αποζημίωση, καθώς και σε αποκατάσταση της ηθικής βλάβης που υπέστη, καθώς έχει θιγεί η φήμη και η πίστη του. Με βάση το ανωτέρω ιστορικό, ο ενάγων ζητεί να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να του καταβάλει ως αποζημίωση το διπλάσιο της οφειλόμενης αμοιβής για τα έτη 2018 έως 2023, ήτοι το συνολικό ποσό των 2.734,08 ευρώ συμπεριλαμβανομένου ΦΠΑ 24%, άλλως το ποσό των 1.367,04 ευρώ συμπεριλαμβανομένου ΦΠΑ 24% κατά τις διατάξεις του αδικαιολόγητου πλουτισμού, καθώς και το ποσό των 3.720,00 ευρώ συμπεριλαμβανομένου ΦΠΑ 24% ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, με το νόμιμο τόκο από

τακτική διαδικασία

τότε που έπρεπε να είχε λάβει την άδεια από τον ενάγοντα, ήτοι για την αποζημίωση για το έτος 2018 από 1-5-2018, για την αποζημίωση για το έτος 2019 από 1-1-2019, για την αποζημίωση για το έτος 2020 από 1-1-2020, για την αποζημίωση για το έτος 2021 από 1-1-2021, για την αποζημίωση για το έτος 2022 από 1-1-2022 και για την αποζημίωση για το έτος 2023 από 1-1-2023, άλλως από την επόμενη ημέρα της επίδοσης της αγωγής μέχρι την εξόφληση, πλην του αιτούμενου ποσού ΦΠΑ, το οποίο ζητείται νομιμοτόκως από την επομένη της ημερομηνίας εκδόσεως του φορολογικού στοιχείου για την είσπραξη των επιδικασθησομένων ποσών. Επιπλέον ζητεί να κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή η απόφαση που θα εκδοθεί και να καταδικαστεί ο εναγόμενος στην καταβολή των δικαστικών εξόδων, 600 ευρώ πλέον ΦΠΑ 24%.

Με το παραπάνω περιεχόμενο και αιτήματα η υπό κρίση αγωγή, για το παραδεκτό της συζήτησης της οποίας προσκομίσθηκε από τον ενάγοντα α) η κατ' άρθρο 237 παρ.1 ΚΠολΔ (όπως ισχύει μετά αντικατάστασή του με το άρθρο 12 του ν. 4842/2021) από 7-1-2025 εξουσιοδότηση (με βεβαίωση του γνησίου της υπογραφής) του ενεργούντος με την ιδιότητα του διευθυντή της Δημόσιας Εκτέλεσης του ενάγοντα, Γκιόκα Ιωάννη (σχ. το από 14.10.2022 πρακτικό ΔΣ του ενάγοντα) προς την πληρεξούσια δικηγόρο του ενάγοντα, Χρυσούλα-Άννα Σιάτρα (ΑΜΔΣΒ/1037), με την οποία δηλώνεται προς αυτήν η παροχή πληρεξουσιότητας για τις διενεργηθείσες πράξεις της προδικασίας καθώς και την παράστασή της στο ακροατήριο του Δικαστηρίου τούτου (άρθρα 96 παρ.1, 104 και 237 παρ. 1 ΚΠολΔ) σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 96 § 1, 104 και 237 § 1 εδ. β' του ΚΠολΔ, β) η κατ' άρθρο 3 παρ.2 ν.4640/2019 από 10-6-2024 έγγραφη ενημέρωση για τη δυνατότητα προσφυγής στη διαμεσολάβηση (με υπογραφή τόσο της πληρεξουσίας δικηγόρου του ενάγοντα όσο και του νομίμου ως άνω εμπορικού διευθυντή αυτού, Γκιόκα Ιωάννη, παραδεκτώς εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, το οποίο είναι καθ' ύλην και κατά τρόπον αρμόδιο (άρθρα 1, 7, 9, 10, 14 και 22 ΚΠολΔ), κατά την προκειμένη τακτική διαδικασία (άρθρα 237 επ. ΚΠολΔ). Επίσης είναι ορισμένη κατ' άρθρο 216 ΚΠολΔ, καθόσον, εκτίθενται, εκτός άλλων, ότι ο ενάγων, ως οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας

πνευματικής ιδιοκτησίας, εκπροσωπεί το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων πνευματικών δημιουργών (ημεδαπών ή αλλοδαπών) και του έργου αυτών, καθώς και η δειγματοληπτική αναφορά τούτων, χωρίς να απαιτείται, σύμφωνα με τα διαλαμβανόμενα στη μείζονα υπό στοιχείο II νομική σκέψη, η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων και να διευκρινίζεται η ειδικότερη έννομη σχέση που συνδέει τον οργανισμό με τον καθένα από τους δικαιούχους, ημεδαπούς ή αλλοδαπούς, ενώ τα αξιούμενα από την εναγόμενη στοιχεία, ήτοι η αναφορά του χρόνου ανάρτησης του ισχύοντος αμοιβολογίου στην ιστοσελίδα του Ο.Π.Ι. και του χρόνου κοινοποίησής του στον τελευταίο, δεν αποτελούν στοιχεία του ορισμένου της αγωγής με την οποία ζητείται αποζημίωση κατά τις περί αδικοπραξιών διατάξεις, τα αντικειμενικά δε στοιχεία, τα οποία ελήφθησαν υπόψη για τον προσδιορισμό του ποσού της αμοιβής, αναφέρονται αναλυτικά στο δικόγραφο της ένδικης αγωγής. Περαιτέρω η υπό κρίση αγωγή είναι νόμιμη κατά την κύρια βάση της, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 59, 60, 71, 297, 298, 299, 346, 914, 932 ΑΚ, 1, 2, 3, 12 παρ. 1, 13, 14, 15 παρ. 1, 32 παρ. 1 και 65 παρ. 2 Ν. 2121/1993, 2 παρ. 1, 6, 7, 12, 23 και 24 Ν. 4481/2017, 176, 189 παρ. 1, 191 παρ. 2, 907, 908 παρ. 1 εδ. γ' ΚΠολΔ, πλην του αιτούμενου ποσού για Φόρο Προστιθέμενης Αξίας, το οποίο είναι μη νόμιμο και ως εκ τούτου απορριπτέο, διότι τα ποσά που καταβάλλονται ως αποζημίωση δεν επιβαρύνονται με ΦΠΑ. Ειδικότερα, σύμφωνα με την παρ. 1 του άρθρου 2 ν. 2859/2000 (Κώδικας ΦΠΑ) "Αντικείμενο του φόρου είναι: α) η παράδοση αγαθών και η παροχή υπηρεσιών, εφόσον πραγματοποιούνται από επαχθή αιτία στο εσωτερικό της χώρας από υποκείμενο στο φόρο που ενεργεί με αυτή την ιδιότητα", ενώ κατά την παράγραφο 1 του άρθρου 8 του ίδιου νόμου "Παροχή υπηρεσιών, κατά την έννοια των διατάξεων του άρθρου 2, θεωρείται κάθε πράξη που δε συνιστά παράδοση αγαθών, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 5 έως 7. Η πράξη αυτή μπορεί να συνίσταται ιδίως σε: α) μεταβίβαση ή παραχώρηση της χρήσης ενός άυλου αγαθού...". Εν προκειμένω ο ενάγων δεν αιτείται αμοιβή για παροχή υπηρεσιών στο πλαίσιο παραχώρησης χρήσης των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας βάσει σύμβασης, αλλά αποζημίωση κατ' άρθρο 65 παρ. 2 ν.

τακτική διαδικασία

2121/1993, η οποία ως τέτοια δεν υπόκειται σε ΦΠΑ. Περαιτέρω μη νόμιμο το παρεπόμενο αίτημα περί επιδίκασης τόκων από τότε που ο εναγόμενος έπρεπε να είχε ζητήσει την άδεια του ενάγοντος, καθώς κατ' άρθρο 340 ΑΚ ο οφειλέτης ληξιπρόθεσμης παροχής γίνεται υπερήμερος αν προηγήθηκε δικαστική ή εξώδικη όχληση του δανειστή. Όσον αφορά την επικουρική της βάση την επιχειρούμενη να θεμελιωθεί στις διατάξεις των άρθρων 65 παρ. 3, 5 ν. 2121/1993 σε συνδυασμό με τις διατάξεις του αδικαιολόγητου πλουτισμού κατ' άρθρο 904 επ ΑΚ, απορριπτέα κρίνεται ως νόμω αβάσιμη καθόσον στηρίζεται στα ίδια πραγματικά περιστατικά στα οποία θεμελιώνεται και η κρινόμενη αγωγή από αδικοπραξία και δη δεν λείπουν οι προϋποθέσεις άσκησης αγωγής από αδικοπραξία και ούτε ο ενάγων αναφέρει πραγματικά περιστατικά πρόσθετα ή διάφορα από εκείνα που θεμελιώνεται η αγωγή (βλ. ΑΠ 493/2010, ΑΠ 2019/2007 και ΕφΑθ 1932//2011, Γεωργιάδης – Σταθόπουλος Ερμην. ΑΚ άρθρο 904). Πρέπει, επομένως, η αγωγή κατά το μέρος της που κρίθηκε παραδεκτή και νόμιμη να εξεταστεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα, δεδομένου ότι καταβλήθηκε και το προσήκον τέλος δικαστικού ενσήμου με τις νόμιμες υπέρ τρίτων προσαυξήσεις (βλ. το υπ' αριθμό 749400226955 0616 0031 e-παράβολο). Κατά της αγωγής δεν υπάρχει ένσταση που να εξετάζεται αυτεπαγγέλτως και για τα γεγονότα, που περιέχονται στην αγωγή επιτρέπεται ομολογία, πλην του ύψους της εύλογης χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης, το οποίο δεν μπορεί να θεωρηθεί ομολογημένο, καθόσον δεν αποτελεί πραγματικό γεγονός, που μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο ομολογήσεως, διαμορφώνεται δε κατά την κυριαρχική κρίση του Δικαστηρίου και με βάση τα διδάγματα της κοινής πείρας. Επομένως, οι πραγματικοί ισχυρισμοί του ενάγοντος θεωρούνται ομολογημένοι εκ μέρους του ερημοδικαζόμενου εναγομένου (αρθρ. 271 παρ. 3 όπως τούτο αντικαταστάθηκε με το αρθρ. 29 ν. 3994/2011 και 352 §1 Κ.Πολ.Δ.), θεωρούμενου αποδειχθέντος του γεγονότος ότι ο εναγόμενος, ο οποίος διατηρεί και εκμεταλλεύεται ατομική επιχείρηση-ξενοδοχείο με 25 δωμάτια που βρίσκεται στο με το διακριτικό τίτλο κατά το επίδικο χρονικό διάστημα των ετών 2018 έως 2023,

τακτική διαδικασία

προέβη χωρίς την άδεια του ενάγοντος, στη δημόσια εκτέλεση των δειγματοληπτικά αναφερόμενων στην αγωγή έργων στους δύο κοινόχρηστους χώρους και στα 25 δωμάτια του ξενοδοχείου όπου υπάρχουν εγκατεστημένοι δέκτες τηλεόρασης, οι οποίοι είναι συνδεδεμένοι με κεντρική κεραία, από την οποία λαμβάνεται σήμα από τους τηλεοπτικούς σταθμούς, τα οποία (έργα) αποτελούν πνευματική δημιουργία των διαλαμβανόμενων μελών του και επομένως ο εναγόμενος υποχρεούται για την παράνομη και υπαίτια προσβολή των προστατευόμενων από αυτόν πνευματικών δικαιωμάτων σε αποζημίωση, η οποία ανέρχεται στο διπλάσιο της αμοιβής, η οποία συνήθως καταβάλλεται για το είδος αυτό της εκμετάλλευσης και συγκεκριμένα με βάση το αμοιβολόγιο, το οποίο ο ενάγων έχει νομίμως γνωστοποιήσει στο κοινό (κατηγορία αμοιβολογίου Γ1 και Γ2), ήτοι (για το έτος 2018: 199,46 + για το έτος 2019: 199,46 + για το έτος 2020: 150,68 + για το έτος 2021: 133,33 + για το έτος 2022: 199,46 + για το έτος 2023: 220,06 = 1.102,45 ευρώ χ 2 =) 2.204,9 ευρώ, με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της αγωγής. Περαιτέρω, το Δικαστήριο, λαμβάνοντας υπ' όψη την έκταση της προσβολής, το μέσο με το οποίο τελέσθηκε, την υπαιτιότητα του εναγομένου και την κοινωνική και οικονομική κατάσταση των διαδίκων, και όλες γενικά τις συνθήκες, όπως το ιστορικό της υπόθεσης αναφέρεται στην αγωγή και τεκμαίρεται ως αποδειχθέν, ορίζει την οφειλόμενη στον ενάγοντα χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης στο ποσό των 300,00 ευρώ, το οποίο κρίνεται εύλογο, και πρέπει να επιδικαστεί στον ενάγοντα με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της αγωγής.

Κατ' ακολουθίαν των προαναφερθέντων, η υπό κρίση αγωγή πρέπει να γίνει δεκτή ως βάσιμη κατ' ουσίαν κατά την κυρία βάση της, και να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να καταβάλει στον ενάγοντα το ποσό των (2.204,9 + 300 =) 2.504,9 ευρώ, με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της αγωγής και μέχρι την ολοσχερή εξόφληση. Το αίτημα περί κήρυξης της απόφασης προσωρινά εκτελεστής πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτό, ως προς το ποσό των χιλίων διακοσίων ευρώ (1.200,00 ευρώ), διότι κατά την κρίση του παρόντος Δικαστηρίου συντρέχουν εξαιρετικοί προς τούτο λόγοι, λόγω της φύσης των

τακτική διαδικασία

επίδικων απαιτήσεων ως απαιτήσεων από δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας και διότι η καθυστέρηση στην εκτέλεση μπορεί να προκαλέσει σημαντική ζημία στον ενάγοντα και τα μέλη του (908 ΚΠολΔ). Η δε δικαστική δαπάνη πρέπει να συμψηφισθεί μεταξύ των διαδίκων, λόγω της μερικής νίκης και ήττας αυτών και να επιβληθεί μέρος των δικαστικών εξόδων του ενάγοντος, κατά παραδοχή του σχετικού αιτήματος του, σύμφωνα με τον κατάλογο εξόδων που αναφέρονται στις προτάσεις του ενάγοντος, σε βάρος του εναγόμενου, ανάλογα με την έκταση της νίκης και της ήττας των διαδίκων (άρθρα 178, 189 παρ. 1, 191 παρ. 1 ΚΠολΔ) όπως ορίζεται στο διατακτικό, ενώ δεν αποδείχθηκε ότι ο ενάγων υποβλήθηκε σε κάποια δαπάνη για την ανακάλυψη του προσβολέα (63β ν. 2121/1993). Τέλος, πρέπει να ορισθεί το νόμιμο παράβολο ερημοδικίας για την περίπτωση που ασκηθεί ανακοπή ερημοδικίας από τον απολειπόμενο εναγόμενο (άρθρ. 501, 502§1 και 505§2 Κ.Πολ.Δ.), κατά τα οριζόμενα ειδικότερα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει ερήμην του εναγομένου.

Ορίζει το προκαταβλητέο από τον εναγόμενο παράβολο στο ποσό των διακοσίων ευρώ (200 €), για την περίπτωση άσκησης ανακοπής ερημοδικίας κατά της παρούσας απόφασης.

Δέχεται εν μέρει την αγωγή.

Υποχρεώνει τον εναγόμενο να καταβάλει στον ενάγοντα το ποσό των δύο χιλιάδων πεντακοσίων τεσσάρων ευρώ και ενενήντα λεπτών (2.504,9) με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της αγωγής και μέχρι την ολοσχερή εξόφληση.

Κηρύσσει την παρούσα απόφαση προσωρινά εκτελεστή για το ποσό των χιλίων διακοσίων (1.200,00) ευρώ.

Επιβάλλει σε βάρος του εναγομένου μέρος της δικαστικής δαπάνης του ενάγοντος, την οποία ορίζει στο ποσό των τετρακοσίων πενήντα (450,00) ευρώ.

22η σελίδα της υπ' αρ. 373/2025 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πρέβεζας

τακτική διαδικασία

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στην Πρέβεζα την 17η Ιουλίου 2025 απόντων των διαδίκων και της πληρεξουσίας δικηγόρου του ενάγοντος.

Η ΠΡΩΤΟΔΙΚΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

